

TOM CAIN

DE IMITATOR

the house of books

Oorspronkelijke titel

Assassin

Uitgave

Bantam Press, Londen

Copyright © 2009 Tom Cain

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Hugo Kuipers

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagillustratie

Arcangel Images Ltd

Foto auteur

Pal Hansen

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3045 8

D/2012/8899/48

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Lara Dashian was zo mooi als een elfje, zo fris en vol leven als een weidebloem op een zonnige lentedag. Ze was achttien en goedaardig, gehoorzaam en onbedorven, de trots en glorie van haar ouders. Toen verliet ze haar geboortestad Armavir in het westen van Armenië. Ze nam de bus naar de hoofdstad Jerevan om daar een man te ontmoeten van wie haar tante had gezegd dat hij haar aan een goede baan in het Westen kon helpen. Toen haar zogenaamde weldoener haar papieren en schamele spaargeld in beslag had genomen en haar in een kelder onder een bar in een voorstad had opgesloten, leerde Lara door bittere ervaring dat sommige mensen hun eigen familie verkopen om aan geld voor een nieuwe televisie te komen.

Het naïeve, onschuldige meisje dat ze tot dan toe was geweest, bestond niet meer. Ze was getekend door de veelvuldige verkrachtingen, bestraffingen en intimidaties die mensenhandelaren ‘inwerken’ noemen. Die behandeling had ten doel jonge vrouwen eraan te laten wennen dat verkrachting onvermijdelijk was en dat ze voor hun eigen zelfbehoud maar beter konden doen alsof ze ervan genoten. Lara was van angst ineengekrompen toen ze had moeten toezien hoe een ander meisje, dat dapper genoeg was om zich te verzetten, voor haar ogen werd doodgeslagen als waarschuwing voor de onwetende slavinnen met wie ze gevangen was gehouden. Haar oude persoonlijkheid

liet ze voorgoed achter. Het was een nieuwe Lara die haar belagers gehoorzaamde en in een vliegtuig stapte om via München uiteindelijk in Dubai aan te komen.

Ze wist niet waar Dubai lag, begreep even weinig van haar eindbestemming als een schaap van het abattoir. En als een dier werd ze onderweg verhandeld. De transactie werd in een cafetaria op het vliegveld van München gesloten door de mensenhandelaar die haar uit Jerevan had overgebracht en een andere man, die zwaargebouwd was en een vlezig ongeschoren gezicht had. Hij droeg een zwartleren jasje en had dikke gouden kettingen om zijn hals en polsen.

‘Dit is Khat,’ had de handelaar gezegd.

Lara had er zwijgend bij gezeten terwijl de twee mannen over haar prijs onderhandelden. De bedragen vlogen over en weer, en ze lachten, gingen van koffie op bier over en genoten ervan. Intussen probeerde Lara haar onwezenlijke situatie onder ogen te zien. De ene man had haar naar de cafetaria gebracht, en de andere man zou haar meenemen: haar nieuwe eigenaar. Ze liet de woorden door haar hoofd gaan – ‘mijn eigenaar’ – maar kon er niets mee beginnen. Hoe kon zoiets gebeuren terwijl overal om haar heen het leven op het vliegveld gewoon doorging? Hoe kon ze daar gewoon blijven zitten en toestaan dat ze gekocht en verkocht werd? Toch was dat gebeurd.

Tegenwoordig werd ze elke dag gekocht en verkocht.

Alleen al in de afgelopen week was Lara bij minstens dertig mannen geweest, misschien nog wel meer. Ze telde ze niet meer, alleen het geld dat ze haar gaven. Ze moest vijftienhonderd dirham per nacht verdienen, ongeveer vierhonderd Amerikaanse dollars of tweehonderdzeventig euro: Lara was al gauw handig in het omrekenen van valuta. Als het haar lukte, liet Khat haar een goedkope diepvriesmaaltijd in de magnetron klaarmaken voordat hij haar in de schaars ingerichte kamer opsloot waar zij en drie andere prostituees hun dagen doorbrachten. Als het haar niet lukte, stompte hij haar keihard in haar buik, zodat ze buiten adem, huilend en kokhalzend op de goedkope nylon vloerbedekking bleef liggen.

Nu zou ze opnieuw worden verkocht. Toen Khat die avond de kamer binnenkwam, maakte hij een opgewekte, maar ook nerveuze indruk. Hij keek naar de meisjes, dacht even na en wees toen Lara aan. 'Jij,' zei hij. 'Kleed je aan. Je beste kleren. Maak je extra goed op. Je gaat met me mee.'

Op weg naar buiten vertelde Khat haar dat er een rijke Engelman in Dubai was aangekomen die de machtigste mannen van de stad kende. Hij zocht naar een meisje voor zichzelf alleen en wilde wel dertigduizend euro betalen om precies te krijgen wat hij wilde.

Lara had zich over dat bedrag verbaasd. Prostituees konden veel geld binnenbrengen, maar omdat het aanbod van vrouwen zo groot was, waren ze meestal te koop voor minder dan de prijs van een roestige oude tweedehands auto. In München had ze maar achtentwintighonderd euro opgebracht, inclusief vliegreis. Geen wonder dat Khat gespannen was. Als Lara bij de koper in de smaak viel, zou hij meer dan tien keer zoveel krijgen als hij voor haar had betaald.

'Maar als ik je hier terug moet brengen...' zei hij met de kille grijns van een wolf die naar zijn prooi loert, '... sla ik je zo hard dat alle vorige keren alleen maar op kietelen leken.'

2

Vijftig jaar geleden was Dubai een stoffig, onbeduidend vlekje op de kaart van de Perzische Golf geweest. Aan het begin van de eenentwintigste eeuw daarentegen werd datzelfde Dubai beschouwd als de snelstgroeiende stad ter wereld. Er ging bijna geen week voorbij of er werd wel een nieuw vijf-, zes- of zelfs zevensterrenhotel geopend, en al die hotels pretendeerden nog meer aan luxe en voorzieningen te bieden te hebben dan het vorige. Te midden van die ongegeneerde, genadeloze extravagantie stond het Karama Pearl, een onopvallend gebouw van amper tien verdiepingen, niet de meest voor de hand liggende plaats waar een rijke buitenlander zijn zaken zou doen. Toch had dit hotel iets wat het van alle andere hotels in Dubai onderscheidde: een nachtclub die bij uitstek geschikt was om prostituees op te pikken.

Deze avond liepen er zoals altijd hoeren van tafel naar tafel, op zoek naar klandizie, maar zij speelden alleen maar een bijrol. De sterren waren boven, bij de bar die met bochten langs een zijkant van de club leidde. Daar stonden zes pooiers, elk met hun meest begerenswaardige eigendom: zes kraamhouders die in een soek de buitenlandse klanten opwachtten, met mensen als koopwaar.

De meisjes die te koop werden aangeboden, wierpen snelle, wedijverende blikken op elkaar. Net als Lara waren ze allemaal

bang om te falen, want ze wisten dat maar één van hen kon slagen. Ze speelden met hun haar en bewogen hun hoofd heen en weer. Terwijl ze nerveus hun gewicht van de ene naar de andere voet verplaatsten, tikten hun hakken op de vloer als de hoeven van schichtige renpaarden aan de start.

Aan de andere kant van de ruimte, voorbij de dansvloer, zat de man om wie dit alles begonnen was. Lara schatte hem achter in de dertig. Hij was eenvoudig gekleed: wit overhemd met opgestroopte mouwen, gebleekte spijkerbroek en loafers. Hij droeg geen andere sieraden dan zijn horloge. Hij had kort donker haar en een strak gezicht waaruit je kon afleiden dat het lichaam onder zijn kleren slank en fit was. Alleen zijn kribbige mond met dikke lippen contrasteerde met zijn scherp omlinjnde trekken. Lara kon tegenwoordig heel veel aflezen van de gezichten van mannen. Deze man, dacht ze, zou wel eens wrede trekjes kunnen hebben. Toch zag hij er goed uit, dat viel niet te ontkennen, en hij was ook rijk.

Ze vroeg zich af waarom hij een meisje moest kopen. Veel vrouwen zouden zich met het grootste genoegen gratis aan hem geven. Misschien had hij al een vrouw of vond hij het gewoon prettiger om te betalen voor wat hij nodig had. Sommige vaste klanten van haar vonden seks op die manier gewoon eenvoudiger. Alle vrouwen kostten geld, zeiden ze, maar bij een hoer wist je tenminste van tevoren hoeveel.

Zelfs nu nog vond Lara het vreemd dat ze haar bedoelden als ze over een hoer praatten.

Naast de koper zat onderuitgezakt een man uit India. Hij had een dik lijf en pafferige, glimlachende wangen, maar ook een scherpe roofdierenblik in zijn ogen. Khat had hem voor haar aangewezen toen ze de club binnenkwamen.

‘Dat is Tiger Dey. Hij beheerst een groot deel van de markt van buitenlandse arbeidskrachten in Dubai: de bouwvakkers, de schoonmakers van hotelkamers...’ Khat had haar met een zuur, bijna gelaten gezicht aangekeken, zoals hij nooit eerder had gedaan. ‘Hij beheerst jou en mij ook. Elke nacht geef je mij het geld, maar uiteindelijk werk je voor Tiger Dey.’

Lara zag dat Dey en de Engelsman nu naar de bar keken. Ze lieten hun blik over de rij kandidates gaan en overlegden van tijd tot tijd even met elkaar. Ze zag dat Dey de man probeerde over te halen en dat hij zijn woorden kracht bijzette met gebaren van zijn rechtervuist. Een knalrode cocktailkers, afkomstig uit het glas dat voor hem stond, bungelde tussen zijn duim en wijsvinger. Het was een absurd gezicht zoals dat ding daar hing. Misschien was het daarom dat de andere man lachte en zijn handen omhoogstak alsof hij capituleerde voor de argumenten van Dey.

De Indiër leunde op het fluwelen bankje achterover, stopte de kers in zijn mond en gooide het steeltje weg. Toen stak hij een vinger op naar een van de lijfwachten in zijn buurt, wees naar de bar en stuurde hem weg.

Lara ontdekte al gauw waarom Dey zo aandrong. Een van de andere prostituees kwam uit India. Ze was een mooi meisje, met weelderige rondingen, zwoele sensuele trekken en turquoise ogen die fonkelend afstaken tegen haar smetteloze bruine huid. De lijfwacht bleef bij haar staan en wees met zijn duim achter zich naar de tafel waaraan zijn baas zat. Toen ze wegdraafde, sloeg haar eigenaar triomfantelijk met zijn vuist in zijn andere hand.

Khat snoof laatdunkend. 'Zij wordt het niet.' Hij keek door de club naar het meisje, dat bij de tafel van de koper was aangekomen. 'Die man heeft liever blank vlees. Dat kan ik zien.'

Een paar minuten later kreeg hij gelijk. Het meisje uit India kwam naar de bar terug. Haar hooghartige houding had plaatsgemaakt voor wanhoop en verontwaardiging. Haar pooier schold haar de huid vol en sloeg haar hard op haar gezicht. Toen ze huilde, pakte hij haar bij haar bovenarm vast en trok haar mee naar de uitgang. Ze smeekte uit alle macht, met snikken tussen haar woorden door. Niemand stak een vinger uit om hem tegen te houden of haar te helpen. Een man mocht zelf weten wat hij met zijn eigendom deed.

Lara had geen tijd om zich af te vragen wat er met het Indiase meisje gebeurde. Aan de tafel voorbij de dansvloer wees de En-

gelsman naar Dey, alsof hij wilde zeggen: 'Zei ik het niet?' Zijn gastheer kon niets anders doen dan zijn schouders ophalen en zijn nederlaag toegeven. Opnieuw werd de lijfwacht naar de bar gestuurd.

Ditmaal wees hij naar Lara.

Enkele ogenblikken kon ze niet in beweging komen. Toen gaf Khat haar een venijnige klap op haar achterste. Ze gleed over de gladde dansvloer, maar het lukte haar tot stilstand te komen, haar gezicht in de plooi te krijgen, haar minirokje strak te trekken tegen de bovenkant van haar dijen en naar de mannen toe te lopen die over haar leven konden beslissen. Ze grijnsden breed. Blijkbaar vonden ze het grappig dat ze iets van haar waardigheid probeerde te herstellen.

Lara hoopte dat het een goed teken was. Ze deed haar best om terug te lachen.

De Engelsman klopte op de donkere fluwelen bekleding rechts van hem om te kennen te geven dat ze daar moest gaan zitten. Lara deed wat haar gezegd werd en draaide zich naar hem toe. Ze legde haar rechterhand op de binnenkant van zijn dij, boog zich dichterbij hem toe en deed alsof ze een zucht van genot slaakte toen haar linkerborst over zijn arm streek.

Lara wachtte even. Meestal werd er op dezelfde manier gereageerd als ze zo schaamteloos liet blijken dat ze beschikbaar was, en die reactie verwachtte ze nu ook. Maar toen de man zijn hand om haar pols legde, deed hij dat niet om haar vingers hoger naar zijn kruis te leiden, maar om haar hand zachtjes terug te duwen, tot ze rechtop op het bankje zat. Onwillekeurig stond de angst voor afwijzing op Lara's gezicht te lezen; daar kon ze niets aan doen. Toen glimlachte hij, ditmaal veel milder, en zei: 'Wees maar niet bang.' Hij keek haar vragend aan. 'Je spreekt toch Engels?'

'Klein beetje,' zei Lara, die de zeer beperkte vocabulaire die ze op school had geleerd snel had uitgebreid.

'Nou, hoe heet je?'

'Lara.'

'Hallo,' zei hij. 'Ik heet Carver.'